

n' emendat unum posse. Supposita unione hypostatica cum Verbo Divi.
 Et si alioquin humanitas non penderet a verbo Divi, et probatur ab ipso
 Teste, quod propria dicitur animam ratem non pendere a matre, quod si a brilio
 separaretur sine additione alicuius rei positivi subiecti: sed humanitas
 si a verbo Divi dimittatur sine additione et esset positivi subiecti:
 et non dicitur a brilio pendere.

4. Aliqui argumentantur quod est Verbum
 Divinum posita unione hypostatica non esse persona et probatur quod ex eo
 natura humana desinit esse persona, quod illi uniti: sed esse Verbum Di-
 vinum uniti humanitati: quod desinit esse personas. Hec tria obiectio fa-
 cile diluitur, quod non propria humana natura desinit esse persona quod uniti
 sed quod illi uniti cum dependant ut subiectat esse personam Divini Ver-
 bi non potest dari talis dependantia nec sufficit quod dependantia
 in deum in eo uniti, nec in qualis unquam dependantia ad hoc su-
 fficit: sed dependantia in subiectam

5. Humanitas a sumpta in suum est
 pendet a verbo Divi: quod suppositum addit non aliquid positivum.
 Anis certum est, et indubitatum. Contra probatur, quod totum est huma-
 nitatis esse positivum: sed si suppositum nihil addit non esse posi-
 tivum, humanitas hinc totam positivam entitatem suam independe-
 ter a verbo: quod vel dicitur esse ab illo non pendere quod obsequium,
 succedendum suppositum addere non aliquid positivum quod dicitur
 Divinum suppositum in humanitate. Contra dicitur, quod si humanitas
 est quod completum, si incomplete: si completum non potest efficiere
 unum se cum verbo Divino ut dictum est: si incomplete, de-
 bet illi natura complementum: quod non in natura, quod natura non potest
 esse complementum entitatis positivae. Nam complementum a fi-
 nit compositionem se cum se quam completum: repaio vero non potest
 efficiere cum natura compositionem se, sed per accidens. Unde
 sequetur et quodvis creatum suppositum esse et per accidens. Et
 confirmari haec doctrina ex aliis tria, videlicet non ergo clauduntur entita-
 tes positivae, sunt positivae. Si linea tractari punctis, superfluum

Linea est: scilicet subiecta quibus singularis et completa trahitur per
 suppositivum: quod illa est aliquid positivum. Probatur quod id
 quod addit suppositivum non creata pertinet ad illius perfectionem:
 sed neque cum nullam habeat positivam oritur nullam affert
 perfectionem, itaque in supposito: quod id quod suppositivum addit
 non creata est aliquid positivum. Major probatur quod id quod sup
 positivum addit non est perfectam subiectam, quod magis perfecta
 est, quam incompleta: quod pertinet ad illius perfectionem.
 Denique quod suppositivum dicitur non substantiam, sed habitus est magna pars

Propter has et loci et alias quod omittuntur
 communiter a philosophis non levis error.

Concedendum est quod suppositivum addere non est aliquid reale et positivum,
 quod itam completum et trahitur, a quo illa quod distinguitur, quanta aut
 sit hanc dicitur inchoate sequenti articulo dicitur. Si vero id quod addit
 comparatur cum supposito, intrinsece in illo includitur, si cum non, est ex
 tra illius rationem.

Articulus Quartus.

Quomodo suppositivum a natura distinguatur.

Distinctionem inter suppositivum et naturam dicitur in articulo. Veri sacrosanctum
 Incarnationis misterium sancti docet. Nam humanitas assumpta
 caret propria personalitate, ut flos tenet: sed illa, quod unum
 unum sunt, a se potest distinguuntur. Veri et quod suppositivum
 et naturam ita distinguuntur. Probatur ulterius, quod a quoque Veri
 bum Divinum cum assumptis non, assumet et. suppositivum,
 quemadmodum dicimus assumptis animalitatem, quod in dicitur
 quod a se a humanitate: quod idem dicitur de suppositi
 vitate. Dicitur animalitatem pertinere ad sententiam huma
 nitatis assumptae, et prope non potuisse non assumi: suppo
 sitivitate in vero non pertinere ad sententiam illius et propter
 non esse assumptam. Sed contra quod suppositivitate dicitur

nisi ita distinguantur sunt eadem res; q̄ assumpta n̄i n̄iō absumit suppletia
 Deinde corā n̄ pertinet ad centā humanitatis, et in q̄i n̄i distingu
 ti ab illa in actu ap̄. rei, n̄iō Verbum Divinū absumit huma
 nitatem existentem cum duplicatione: q̄ et si suppletia n̄i
 distindunt ap̄. rei anō, n̄iō absumit humanitatem sub
 stantiam cum duplicacione, quod nihil aliud est, quam actū
 esse hominem et n̄i humanitate, quod falsum ē et contra fidem.

2. in creaturis p̄i imperfectionē
 datū maiori distinctio quam in Divinis, ubi p̄i imperfectionem gerfec
 tionem omnimodam idcirco n̄iō debemus concedere. Sed p̄
 p̄p̄tateō Divinē distinguuntur unitatē ab centā Divina: q̄
 maiorem distinctio debemus admittere in creatis, s. distinc
 tionem ap̄. rei. Et confirmatur q̄i ubi maiori perfectio, maiori
 est et simplicitas: sed in Deo est infinita perfectio; non in
 creaturis: q̄ maiori in illis est distinctio, quam in Deo: q̄ cōt.

3. in heria in accidentibus distinguunt ap̄. rei:
 q̄ et supposita ab anī: anō p̄bat in Sacra Eucharistia, ubi ac
 cidencia continent sine in heria. Omnis p̄t̄, q̄i quemadmodum in he
 ria est complementi accidenti, ita et substa ab complementi n̄i
 substatō: q̄ ut uno distinguunt ap̄. rei anō, quam comple, ita et
 alia distinguuntur.

Ex his p̄t̄ quam sit falsa Dominantū
 op̄io q̄ virtutem in distinctionem app̄tunt inter substantiam
 et n̄iō creatam: sed propterea fortassis q̄i substantiam Deo
 confundunt, ut aliqui faciunt, q̄ etiam subid eā illud sub
 stantiam dicunt, q̄ si verbis non ludunt impostures, ita ut sub
 stantiam vocent etiam p̄ se negativam, facile conuincunt p̄t̄ sunt.
 q̄i Verbum Divinū absumere potuit n̄iō actu existentem,
 sine substantia si actu existens reddi q̄ substantiam? hoc n̄i
 nihil aliud est, quam dare a sum p̄t̄em sine causa p̄t̄i.
 Hāc deinde assumi non potest de hypostasim Divinam, nisi
 existens p̄p̄ia exis, ut probat. Et ad 3. p̄. D. Thom. q. 11.
 p̄cedentem Bar. km. 1. in 3. p̄. disp. 36. sect. 1: si q̄ Verbu

Divinum assumptis nam existentem, et illa p ppiam existiam ten
sistent in se suppositi, procul dubio assumptis suppositi rime.

2. Probatur, qd supposita litates Divina
n reddunt nam existentem, vna illam existentem supponunt b'g
et supposita litas creata. anis pbat, qd existia in Des est de in:
transcendit illius centia; centia uo suppositi persona litati b'g.

3. Si na p existiam reddi subsistent, et p id efficiatur ex
istens, per quod subsistit: sed hoc est falsum: qd est. Maior non
indiget p b'g. Min. pbat, qd humanitas a Verbo assumptas sub
sistit p Verbo subsistam: qd et p eandem existens, quod est falsum,
qd na humana non potest adsumi nisi in actu d existens p pna
existia. Deinde est impote, si n: na Divina n existit p sup
sistam Verbo, quomodo pot na humana p illam existere? qd
n communicari nae humanae nisi p modum tri, trius uo non pot
reddere nam existentem, sed illam existentem supponere.

Sam h' distinctio ap: tri, alia modalis sit alia
realis, im est absolute dist in honem inter nam et substantiam e
modalem, et pbat, qd si est realis posset Deus via illam anis
separare, et scriuilla persoueraret, quod est falsum. Deinde
si distinctioeretur reali, est et substantia: qd non minus eget a ho
complemento, et tri quam creat ipsa na. anis pbat a per
hum nemerationes, qd si dicitur unquodam reali non est modus,
nec n: moti ita potant existere ut a lebus quod modi pcanb:
non posset et ce accidens, nam est substantia ce nae, naris f'g
unum p se cum illa sit huius complementi: unum uo p le
n potest fieri ab accidente ce substantia: qd naris suppositas
est substantia, quod quam se falsum p'et, qd tri et les trati
n sunt eiusdem lois. Egere aut alio tri confirmati qd a ho
qui daretur substantia sensus curis creata, et trati p suam met
entitatem, quod est impote. Deinde pbat qd inherens est
modus accidentis: qd et supposita litas est modus substantia.
contra p'et qd est in m' dicitur inherens nae accidentis, ac substantia n' substantia

Si unus est modus, altera etiam modus erit?

Est igitur substantia modus subiecti, quod est officium unumquodque subiecti cuius est tris, et propterea non legetur eius defectum suppleri a verbo Divino in nra assumpta, a quo non potest suppleri nisi aliquis accidentalis pro imperfectionem illius. Quomodo non potest esse forma modus accidentalis prestare: Potest in officium unum modus: nam suppositivitas est perfectio simpliciter, et gloriatur Verbum Divinum suppleri in gurum trum in nra assumpta, quod nullam calitatem, et illam exerceat. In primis non exerceat falsam nec malam, quod habent adiunctam imperfectionem, non efficientem, quod hanc communis est tris In unitate: hanc us nam assumptam in concedit Verbo Divino, non Patri nec Spiritui Sancto. Causalitas formalis sequitur efficientem et imperfectionem est hoc loco

Sunt aliqui qui adferant substantiam etiam aliter in volvere etiam. Probatur in id esse factum eodem exemplo, quod Verbo Divino unita humanitas nec est spiritus etiam quod si nec est pars substantia, nec est in creatura suppositiva ad substantiam Domini. Est et suppositivitas complementi sui, non in se nisi, ut sit in nra assumpta, cui in hoc quod nihil deest, sed in esse existentis, completum non existentem. Unde intelligitur bene dixit Cuius 3. p. q. 4. art. 2. suppositivitate ordinata est prioris existens, non in implicat quod positivus modus ut id existens autem nra nra illam supponit existentem. Proterea est complementum existens, complementum autem semper supponit rem quam complet. Nisi velis quietam intelligere de existens completa, quod sentiat in unum hanc complementum, tunc non verum id est, quod quodvis totum ordine nra supponit suam partem, substantia est pars completum existens unum

Quam ulterius solentur Teni loco Vin Ar: de his et suppositivis eodem modo a nra distinguant. Loquens in propria doctrina si aliquid probat, in illis et probat. Ut enim

us confirmari, qd nō Angelica est assumptio sicut a Deo: qd in ibi-
la et subditia ap: lēi distinguunt a nō. and nemo negavit per
unum Albert. Mag. in 3. d. l. 2. art. 2. viter in unad i a 2.
cum Magistro ibi. et in 2. d. l. 3. De Thom. 3. p. 4. art. 2. et
alijs quos citat Bar. 1. km. in 3. p. d. 13. sect. 2. et probat
ex D. Paulo ad Hebraeos 2. Quisquam Angelos apprehendit
sed semen Abrahā apprehendit, qd verba et a multis de qu
ra Dei et redemptionem humani gnis explicanti, a pleriq;
in Latinis P. P. ita declarantur, ut nō bō p pōat Apostolus
beneficium sibi qd Deo colari, qd cum potuerit unire sibi An-
gelicam nam, humanam assumpsit.

Probatur 2. qd si ex a liquo cap.
re pūnat et dicitur viter nam Angelicam et eius supposito-
ritatem, et qd est opus sicut; sed inde nulla est le pūnatia:
q. et. Probatur in. qd amica latē et opus sicut, et in in
ita distinguuntur supposita ania: qd et in Angelis etiam di-
stinguuntur supposita ania. Nam pēi qd amica
ratis assumpta est ad verba Dico et in inuis separata a
pote verbo unita mansit: qd in ea subditia distinguuntur a
a nō: Unde non le pūnat ex lōi subditia pūalis ita dicitur
qui nam Angelicam a sua supposita et

Articulus Quintus.

Utrum sit subitā p suam ontitate subitōis

Hac qd fere ex superiori doctrina profudata est, et sic in as
pō. separatim hoc loco tractari, in qua sermo est de subitā
completa. Eius rei negatiua pars p babilior est, quam tent
tan. d. 13. Sect. 3. a nō 12. Illa nō probatur 1.
Nulla unū potest subitā qd unius est qd unum est in creatis.
q nulla a qua supposita ap: lēi nō dicitur unū ania nō
indiget probō. contra ostendit, qd nō est de contra subitā

creata hinc actu propria subiectum, sed in apte hinc unum ad illas:
 q̄ actualis supposita latus est a lignis ei de se ad in a p. rei:
 anis est certum in misterio Incarnationis, ibi n̄ humana n̄ a s-
 sumpta a Verbo. Dico caret propria suppositate. Contra unde hinc
 q̄ si non est de cetera subiecta creata, ut cum actu subiecti, subiecti
 p̄ propriam suppositatem, in vobis illa pot̄ anā se iudicari: q̄ in
 oibus distinctis ap. rei. Hec ob. etiam n̄ ei de cetera n̄ ei ex
 istenti, et n̄ n̄ arbitrio ab illa ap. rei. Nos n̄ non dicimus sub
 iectam n̄ ei de cetera n̄ a, atq̄ patet p̄ p̄ca ab illa distincti:
 sed n̄ ei de hinc n̄ a subiecti, ut cum actu subiecti, subiectat p̄
 p̄pnam suppositatem. Unde le roqueti argumenti. Propterea
 quod etiam n̄ distincti ap. rei a quavis entitate actua li
 implicat illam actu ei, et non ei p̄ p̄nam coriam: q̄ si non
 implicat subiectam cum actu n̄ a existit n̄ ei in illa, p̄ca b
 dubio distinctum inter se p. rei.

2. Si in aliqua n̄ a subiecta non
 distinguenda n̄ a p. rei, sed provenire ex illius imperfectione
 p̄fectione: neutrum est om̄: q̄ supposita in quavis n̄ a
 ap. rei ab illa distincti. Inma pars minoris probat, q̄
 nulla condit pot̄ est maī s̄ imperfectior, inhae hi supposita
 ap. rei distincti, ut et probat ex misterio Incarnationis.
 2a pars ostenditur, q̄ n̄ a conueniunt eē a aliquam eē
 subiectam creatam, q̄ p̄ p̄pnam perfectionem a Verbo Dico
 n̄ pot̄t assumi, quod est incredibile. Nam se in Deo nul-
 la est imperfectio pot̄t illam trahi, quomodo pot̄t in re
 actua appere imperfectio pot̄t a Deo trahi et uniri h̄
 pot̄t h̄c.

3. Si creata subiecta est composita,
 non eōmā p̄ p̄, ut p̄t̄ in Angelis: q̄ oīs componitur
 ex subiecta et n̄ a, cum a h̄a composito subiecto pot̄t n̄ h̄c.
 Maior est communis h̄c. ac h̄onim, et probat̄ p̄t̄erea
 q̄ a lignis subiecta creata tam simplex eē, quā si creata

quod est falsum dicitur actus purus simpliciter unum positione a p.
rei, nam compositio est incommensurabilis et oria, et si se pugnat
infinitati, non in se pugnat simpliciter: atq. ad hoc se apte dicitur
si hac danti semp in vias in illa ap. rei est simplex dicitur
purus, quod Deo in concedendum est.

4. Ut se habeat accidens rui sua
inherentia, ita substantia rui sua substantia quoad hoc: sed n.
est potest accidens dicitur inchoat realiter a subto, cuius inherentia n.
distinguitur ab ipso, ex natura rei: q. est non erit potest substantia
agna supposita non distinguatur ex natura rei. Intra a pari
tate totis vera videtur. Min. probatur, q. nullum est accidens
distinguitur realiter a subto, quod a Deo n. possit extra illud
fieri et conservari: sed si inherentia ap. rei ab ipso n. distinguitur
reus, non potest ita fieri: q. est. Min. probatur, q. tales
accidens est inherens et non inherens; inherens q. habet
actualiter inherentiam, non inherens, q. nulli nititur subto, q. si
autem non potest inherere, nisi subto inchoatur.

5. Nulla est substantia creata potest quae
sit incapax compositionis cum accidente: q. nulla est virtus potest quae
sit incapax compositionis substantialis. ant. probati in primis ex com
positione, ex te d. n. unaqueq. n. substantia creata habet naturam cum ess
entia inlem natura caput a vbi, deinde in accidentibus distinguitur
realiter, q. unaqueq. substantia habet aliquam potestatem n. immediate potest
entitatem, quae via probatur. Tunc q. 2. de substantia ont. ult. dicitur
n. est alia compositio substantialis, q. potest esse communis sub
stantiis creatis vbi, nisi compositio ex natura est supposita, ut
patet in Angelis: q. hoc in vbi dabitur. Infirmat ut vbi,
q. compositio ex subto et accidente est imperfectio quae sit
hac ex natura est supposita: q. si vis creata substantia proren
patet compositio, hanc esse secundam habebit. Deinde si vis
creata substantia inchoat complem. accidentaliter, n. in vbi potest, ut
non inchoat complem. vbi.

Primo suppalitas est inassumptibilis, qm n pot id quod est trini
 & aliam trini trari, quemadmodum nec Vbi qd dicitur Vbi est in lo.
 Cui: sed si daretur subia aqua & subiecta ap. lei non distingueretur,
 ipsa est sub tris: qd et non posset qd aliam trini trari: qd nec
 a trini qd unionem hypostaticam a Deo. Probat haec ultima con
 sequentia, qd assumi qd unionem hypostaticam a Deo est trini p
 Dinam suppalitatem, aut subiectam: sed ille subia ut pro
 batur est n pot trari per aliud, cum ipsa sit sua tris: qd nec
 assumi hypostaticae. Cum tr plerq. L. inveniuntur maxi
 mum indigent dari aliquam subiam et de pot. qd assumi
 non possit a Deo, et oei concedant nullam ex potem intrinseca
 qua n sit assumptibilis. fore aut eam subiam in qua nā nō dū
 nignit a subiecta ap. lei intrinseca, qd batur, qd est in
 ter exaltat nobilitate sua, cum illa identitate cum sua subie
 ctā oriatur ex perfectione nā. Quod confirmari facile, qd est
 magis pā participatio Dei in quo suppalitas ap. rei non
 distinguitur a nō. Probatur ultimus qd Persona divina
 non potest qd unionem hypostaticam communicari nisi in se
 tris extrinseci nā est sumpta: sed nā qd non distinguitur ap. rei
 a sua suppalitate est incapax tris extrinseci: qd n pot a Deo
 assumi. Maior est certa. Minor qd batur qd qd qd qd se est tale
 n indiget alio ut sit tale, ut communicari debeat L. h: sed de
 illa nā est trati qd se ipsam: qd non potest trari qd aliud
 si tris extrinsecum. Probat qd. Nā trati qd subiectam a se
 distinctam ex nā sui, quatenus talis est, assumi potest qd
 unionem hypostaticam et trari et divina: qd et si subis
 tiā ab illa non sit distincta ex nā lei, assumi et potest.
 an concedamus qd. b. art. 2. huius tractationis. Contra vide
 ti bona, qd p. p. eximie haec tenes, nam aqua suppalitatis n
 distinguitur ap. rei n posse trari qd aliam suppalitatem
 qd nā ob trati: sed nā trati suppalitatis distincta ex nā
 rei, iam est trati: qd si haec potest assumi, qd illa et assumi.

Respondetur negando contram. Ad eundem y boem distinguimus
rem, q̄ non proprie concedimus non posse trahi q̄ ab alieno
suppalitate hanc nam, q̄ iam est trahi a posteriori, sed q̄
est trahi p̄ suam unitatem. Unde ad contram est maior ratio
q̄ n̄a q̄ de trahi est in capax tri extrinseci cum ipsa met sit
sua trahi. N̄a uo trahi q̄ subsistiam a p̄. lei a se distinctam
est capax illius, et trahi q̄ plures a quatuor, solum est sus-
ceptum physice loquendo, non in sui p̄. obedientia lei,
qua p̄. potest tolli a Deo q̄ unum³ repugnantia in eo est,
ut dicitur in lebus saepe amestimus

He sunt loci q̄ hanc p̄. p̄. babilis
rem efficiunt. Scio quidem posse illas utcumq̄ solui ad op̄
et p̄. his solutionibus suffocles. Contra traditam in de
triam sunt aliqua non uulgare obsequia, q̄ n̄a ano
bis proponenda et adueniendū erunt, ut illa clarius pateat

1° est. Nullum est inconueniens
dari substantiam, q̄ n̄ sit a Deo assumptibilis: q̄ nullum est
inconueniens dari aliquam q̄ a p̄. rei non intrinsecus
suppalitate. an̄ q̄ solum indiget q̄ boi confirmatio
q̄ accidens non potest assumi ad unionem hypostaticam
q̄ non est inconueniens si deti aliqua substantia q̄ et n̄ possit
assumi, cum n̄ minus accidens quam substantia dicitur potest dari
jiantur. Resur negando an̄. Ad illius confirmatio
gabiscum hanc, q̄ ratio maior ratio. Nam accidens et si ali
quando existat extra substantiam, semp existit trahi q̄
dum accidentaliter, cuius est capax: unio uo h̄. potest
est nisi substantia, cuius accidens est uo in capax, unde n̄
pot uniri substantia nisi in tangit substantia q̄ unio repugnat Deo
q̄ imperfectionem, quam ratio nec. Scio unum a multi
accidens et hypostaticam uniri Deo posse, q̄ pot existit
q̄ extra substantiam, p̄. h̄. a b̄. Almaino in 3. dicit. 2. q̄
Gregorio ibid. q̄. 2. Gabriele. dicit. 1. q̄. 2. art. 2. Contraria

pars quam ueriores exhibuimus talis iudicari a bar. tom. i. in
3. p. d. p. 14. sect. 4. qui pro illa multos citat

2. Tertia distinguitur aia in uirtuati: qd est
potis subiecta, qd ita aia distinguitur, aia ut uerum supponit et ali
bi probari est. Contra pot qd subiecta est et complementum esse: qd
qd si haec uirtuati distinguitur aia, et illa uirtuati distingue
rit. Resur negando contram. Ad eius confirmationem negabis et contram.
maior lae est qd subiecta est tris et ex loe hi repugnat n
distingui plusquam uirtuati. et maior le pugnantia qua assigna
n potest esse lae et qd nā assumptibilis a Deo, et non as
sumptibilis. assumptibilis qd esse subia creata, non assumptibilis
qd p suam entitatem subiecta.

3. Diua cētia est in finitib modis in
tabilis a creis: sed Diua subiecta distinguitur ab illa in uir
tuati: qd potest dari aliqua subia creata, aqua ita in dis
tinguitur sua subiecta. Resur negando contram. Ad hoc n ut
diua nā sit in finitib modis in tabilis n opus est ut sit il
lis modis, in qd cernit le pugnantia, ut cernit in ea quod su
bsistia ap. uir non distinguitur aia, et nā assumptibilis
et non assumptibilis et probatum est.

Est igitur subiecta in oi substantia tam
creata quam potis ab illa distinguita a p rei, cuius in diu
chōnis n heremus uiam, nisi sup p le uelōi de uie fidi
misterio incarnatis, non quod impote sit natr illam cognos
cere, quam Angelus natr cognatione attingit. Idē ob y.
piterit q natr cognoscere unionem hypostaticam. Non in
uideat nām p pna subiecta de bitam, et serit n e po
te, ut p alienam sup palitatem creatam subiectat, arquet
subiectore hypostatico Deo unitam. Nam id n est cognosce
re unionem hypostaticā, sed cognoscere nām n herē p pnam
subiectam, unde arquet substantiam a Deo, quomodo aut id p
probet non pot discernere iudicialia cognōe, cum poseby

Omnia in finibus et modis quos non assequitur illius creatus nulla potest
sibi prestare.

Ad exactam huius articuli commentationem
quaerens si Divina subsistentia distinguantur et a Divina Natura et quomodo.
In Deo igitur potest considerari subsistentia absoluta et communis tri-
bus Personis, scilicet, Patris, Filii, et Spiritus Sancti. De prioribus sic existendum non
distingui illam a natura Divina nec esse unitatem. Probatur haec ratio
quia subsistentia absoluta in Deo est in generali Dei consuetudine, quemadmo-
dum est eorum: quod non distinguitur unitate. Minor probatur propter unitatem
Dei perfectionem, quod non potest unquam ullo modo, scilicet, signi fieri quod non
concreta sunt, Deus, scilicet, quod abstracti, Deitas, ratio, et factus et com-
pletur subsistens: quod tam eorum, quam subsistentia absoluta non
distinguitur unitate a natura Divina.

Ad 2^m dicitur est cum D. Thomae 1^a 2^a q. 27
art. 2. Subsistentia relativa distinguuntur unitate a natura Divina
Probatur haec ratio in contrarium facta contra non includuntur velis: de-
trahit non certam Divinam ad Personas et id quod aliunde de-
trahit non includit in contrarium facti illius, et haec distinctio suffi-
ciat ut per ipsum de eodem articulo: rei predicantur tria contradictoria
Verum est non dicere in sensu facti. Contra Divina non generat
et Pater generat, ut et unum est dicere. homo est communis
Separatus non est communis, propterea quod unitate distinguuntur.
Unde haec Paternitas est contra Divina in sensu reali et
ideoneo, vera est, in sensu facti falsa, ut et haec. Volun-
tas Divina est in illis. Haec de Relatae Vasq. 1^a p. d. 3 p. 12. 14

Articulus sextus.

De subsistentia sic modus indivisibilis
Agnoscat in de substantiis completis, inter quas non potest pro cadere
dubitatio de subiectis immaterialibus. In his non nulla apparet
ratio ex qua summi potest divisibiliter subsistentia: proinde

q^o solum in substantiis materialibus. Ut visum apertius intelligamus
 aduertendum est diuisibilitatem posse intelligi in partibus integrantes, ut
 quantitas diuiditur, et omnia q^o quantitate a se sunt: sicut in partibus physicis
 componuntur, ut homo diuiditur in manum et pedem. Utroq^{ue} diuisibilitas
 quomodo potest haberi in partibus dubitatione, cum non res q^o subsistentia,
 sicut partes integrantes, in quas diuidi potest, quod unum est. Et
 subsistentia q^o est modus talem rem afficiens illas partes habet, quod
 non se pugnat retinere modi, cum ubi se relatis g^o multas, et in se
 distinguuntur ex natura sui a se, modi sunt ita diuisibiles. Deinde
 cum res q^o subsistentia habeat partes esse physice componitur, non in
 manum et pedem, quatenus potest et eius suppositio et componatur,
 et suppositioe aliqua materia et aliqua forma, et propterea in has et
 partes sit diuisibilis. Ad hoc igitur secundo inueniendum.

Subsistentia subsistentia materiae diuisibilis in partes physice
 componentes, probatur quod non potest esse magis simplex, quam subsistentia, que
 afficit: sed hec est diuisibilis in partes physice componentes: quod et sub
 subsistentia. Alioquin idem modus motus fieret intrinsece res distincta,
 reate, non in gradum et in se, quod est impote. Et probatur quod ut motus
 utriusq^{ue} potius modificaretur, si identificaretur cum materia, et forma: non
 est maior ratio de una quam de alia: quod cum utroq^{ue}: sed quomodo in
 rebus creatis sunt idem cum uno tertio singulari, sunt idem inter
 se: quod et materia et forma cent idem inter se, quod est impote. Ad id
 intrinsece: si bene potest motus aliam rem intrinsece, aliam extrin
 sece afficere, ut aeris extrinsece afficit subiectum in quo se recipit,
 et intrinsece formam, cuius est habitus productus, et in se intrinse
 ce afficit accidens, et extrinsece subiectum: subsistentia uero in rebus
 materialibus non ita se habet, per illam non agere habitus, subsistentia materiae
 et forma.

Tota dubitatio est de modo compositionis. Si sit et
 subsistentia. Et quidem in composito rationali nulla est dubitatio,
 cum non forma resultet unione cum materia, subsistentia, sed propria subsistentia
 et que de ea subsistentia materia componitur subiectum totum.

In re liquis uo subij q conbiant p^a mali, docet Bar disp. 34.
scet. s. ex p. p^a non dan q p^a substantiam, sed modum quan-
dam p quem ma substantia completur. Non dan uo q p^a sub-
stantiam inde probat q p^a males coibent in substantia p^a con-
ter ab illo, cui modo coibentis uident le pugnare q p^a substantia
hac n. facit lem coibentem independentem ab alio tanqua a sub-
st. habere uo modum, quo addito substantia mie uo p^aatur et
tenditur, qⁱ alioquin substantia mie est uo p^ata, et n. posset
cum substantia p^a la tis unam efficere in homine. Deinde
qⁱ ut Theologia docet Verbum Diuinum sanguine ce hypostatica
sibi uniuat, non posset aut ita sanguinis p^a sibi unire, nisi
illa h^aret se secum modum aliquem, quo completur substantia
mie.

Asserunt autem aliqui nec in ma nec in p^a ca
aliquid quod substantia partialis dici possit, qui in substantia
n. agnoscent partiales substantias, sed p^a illius, quemadmodum
in homine n. agnoscentur h^aes partiales, sed p^a illius, qⁱ in
quis alio uo p^ato physico uo creat. Sic qⁱ in substantia
orunt p^a, n. in substantia partiales. Certu est qⁱ substantia
in concreto dicit totum compositum tratum totali substantia: qⁱ sub-
stantia in abstracto dicit et totum modum quo tale compositum sub-
stantia. Verum ut h^a qⁱ tota est de nomine, ita parul momenti
tendenda est, cum n. dicimus substantias partiales intelligimus
m^a partiales ex qⁱ tota substantia uo la est, quod si aduertat,
parum refert quom^o quib^o loquatur.

Quam et solent h^a p^a ex qⁱ uo p^ata
tur compositi malis substantia aliquo mo unionis inter se co-
putentur. Sunt qⁱ a freni. Erant in primis exempla
rei substantientis qⁱ componitur ex diuisis partibus unionis
copulatis. 2° qⁱ substantia totius est uo p^ata, si p^ata
hor aut nunquam p^a nisi media unionis, et uo p^ata qⁱ
manentibus partibus, uo p^ata substantia totius, ut p^ata in
uo p^ata la ti: 3° signum est illas intermedia unionis uo p^ata

San inter se. Quod si quædam que græ unionis connectant. Reint
 uniri tanquam formam et materiam, subsistentiamque seu illius complemen-
 tum ex parte materiae et per modum forme. Probabile est quidem esse, æque
 in probabile nullam talem connectionem, scilicet unionem esse inter mo-
 dos, sed satis est ut materia et forma per talem unionem copulentur,
 ad hoc ut et hi modi in unum coalescant. In primis quæ gene-
 ratio per se est motus in materia non indiget aliqua unionem, ut il-
 li connectatur, sed leat ab illa distinguatur: cuius est minus il-
 lam requirit, ut alteri modo uniarur, quæ cuius est magis proportiona-
 tur. 2. in illorum omnia quæ etiam credunt esse modum non est
 dubium etiam totius coalescere ex partium coeque; et nisi nemo
 dicat illa talem unionem inter se copulari. 3. Actiones
 partiales quæ efficiunt unam totalem, quarum multæ dantur in
 rerum natura, non copulantur inter se aliqua modo unionis, et
 sunt modi: 1. et 2. Vt. Unumquodque compositum, ita ut
 est unum per se nec est unum, ubi, compositum ex partium. Vt:
 quis in ore det illa indigere unionem intermedia. Satis est autem
 ut per se physica quarum sunt modi quæ talem unionem copule-
 tur inter se ut modi ipsi uniti coalescantur.

Alia difficultas quam proposuimus
 erat de divisibilitate in partibus integris. De qua minus
 potest esse dubitatio. Affertur in leonem cum Ivar. de op. 34.
 Sect. 5. non quod est probatur quod modus debet accommodari rei
 quam efficit: sed res magis hic extensionem: quæ est mo-
 dus, veri autem extensionem nihil aliud est quam veri
 partibus integris. Deinde si subsistia rei magis est pars non
 licet esse tota in tota entitate, et tota in qualibet parte,
 et tota in una parte. Primum est falsum, quod illa modus le-
 bus in compositis qualibus: ut non veri subsistia est magis.
 2. est magis falsum quod subsistia modus veri partibus æque
 afficit: sur quod potius erit in una quam in alia. Ut enim
 arguo, hæc pars in qua friguit est tota subsistia, scilicet

divisibilis, & indivisibilis. Si primum cumpeis hait integra
les in infinitu et subsidia rhas hait quod intendimus. Si
2° inintelligibile est quomodo minus existens in puncto afficit
rem ma & extensam. Deinde quomodo sit modus malis, et
nunquam possit esse extensus.

Obj. 1°. Si animantium perfe-
tarum sunt indivisibiles, et in unum sunt tota, et con-
tat partibus integralibus: q^o licet minus subsidia sit in
divisibilis integralibus afficit totam substantiam malem. an
ut probabiliter admititur a Jussu l. de Anima cap. l. 9. 8. Per
probabiliter est pars omni malem esse divisibilis, ut censet
Aristoteles. Ita citat no. u. Deinde ista admittenda sunt est man
grati modus est idem seaturum ma et non potest non segru
indivisionem: si vis distinguitur seaturum ma et per se
si omnino non accedat. Unde si liges subsidia in
homine hait pars integralis est pars ma, et per se
modum homo dicitur constare partibus integralibus
ita et eius tota sit subsidia, et quemadmodum illa dicitur
corporalis, ita et ista.

Obj. 2°. Vbi Angelum est mixtum
geli et ma est divisibilis: q^o non semper modus accommo-
datur lei quam modificat. Et confirmatur vel minus q^o Vbi sa-
cramentalis quod hait corpus et Divi in sacra Eucharisti
est indivisibilis, et non afficit rem divisibilem. Per
Vbi hait unum essentiali ad extrinsecum opatum, et
per se et in sua entitate sit indivisibilis, ut est Vbi An-
gelum, per se ad opatum dicitur divisibile, et Vbi
sacramentalis, et in sua entitate sit divisibile, cum op-
atio correspondeat, non ut ut Vbi quantitativum nate, pro
sed dicitur a quo modo indivisibile, quod alii dicunt esse
extensum loci subiecti non in effluo

Ubi querendum erat hoc loco

per extensiones, siue integrales subsistentia uidentur media unione
 tan solum p. sua unitatem, uide partibus centralibus uide in.
 Primum p. san. g. diuisa aqua v. g. in unaqueq. p. manet inte
 gra subsistentia: q. si uero uniuersa est h. e. subsistentia q. modus sunt
 totales et amittuntur partiales inter se unione et ban. r.
 Probabile est et est de h. e. denuo integram subsistentiam in
 unaqueque p. ad quam motus h. e. h. e. solum est conditio.
 De his in alio in loco statuendum erit.

Questio Quarta

De Causis et effectibus subsistentie.

Articulus Primus.

Quas habeat causas.

Non pot. uerine in ueritate v. subsistentia h. e. cau. efficien. tem,
 cum n. sit aliquid p. r. h. e. u. d. reale, quod de nouo p. r. h. e. in terri
 na, n. r. h. e. q. u. a. q. u. a. m. a. q. u. a. e. f. f. e. c. t. u. e. d. e. p. e. n. d. e. a. t. N. e. e.
 e. d. u. b. i. u. m. e. s. t. g. e. n. e. r. a. n. t. e. c. e. j. a. m. p. r. a. t. e. m. e. f. f. i. c. i. e. n. t. e. m. i. l. l. i. u. s. : u.
 n. c. o. n. f. e. r. a. t. c. e. l. e. i. s. u. b. s. i. s. t. e. n. t. i. u. n. f. o. r. e. e. t. i. a. m. c. o. m. p. l. e. m. e. n. t. u. m.
 i. d. e. m. e. s. t. L. o. t. a. i. d. e. d. i. f. f. i. c. u. l. t. a. t. e. s. t. v. a. c. t. i. o. q. u. a. m. n. i. p. r. o. d. u. i.
 t. u. r. q. u. o. b. i. m. m. e. d. i. a. t. e. a. g. e. n. e. r. a. n. t. e. s. s. i. c. e. t. h. a. b. e. t. p. r. o. d. u. c. t. i. o. n. e. s. u. b. s. i. s. t. e. n. t. i. e. a. n. g. e. n. e. r. a. n. t. o. m. e. d. i. a. n. t. e. n. a. q. u. o. b. s. u. b. s. i. s. t. e. n. t. i. a. m. e. x. e. r. c. i. t. a. t. a. c. t. i. o. n. e. m. I. d. e. m. q. u. o. f. a. u. s. u. b. i. n. t. r. i. g. a. s. p. r. o. m. i. t. e. n. d. u. m. e. s. t. n. o. n. p. o. s. s. e. n. a. m. e. t. s. u. b. s. i. s. t. e. n. t. i. a. m. p. r. o. d. u. i. u. n. a. s. i. m. p. l. i. c. i. a. c. t. i. o. n. e. e. p. r. o. b. a. t. u. r. q. u. o. b. s. u. b. s. i. s. t. e. n. t. i. a. d. i. s. t. i. n. g. u. i. t. u. r. a. p. t. e. i. a. n. i. o. s. q. u. o. b. e. t. p. a. r. t. i. a. l. i. s. p. r. o. d. u. c. t. i. o. n. e. s. d. i. s. t. i. n. g. u. i. t. u. r. a. p. t. e. i. a. p. a. r. t. i. a. l. i. p. r. o. d. u. c. t. i. o. n. e. s. u. b. s. i. s. t. e. n. t. i. e. P. o. s. t. q. u. e. m. a. d. m. o. d. u. m. n. o. n. e. s. u. b. s. i. s. t. e. n. t. i. a. e. f. f. i. c. i. u. n. t. u. n. a. m. q. u. o. b. s. i. u. p. a. r. t. i. a. l. e. s. i. l. l. a. a. c. t. i. o. n. e. s. e. f. f. i. c. i. e. n. t. u. n. a. m. t. o. t. a. l. e. m. q. u. o. b. a. c. t. i. o. n. e. s. i. u. e. r. u. m. s. i. t. s. u. b. s. i. s. t. e. n. t. i. a. m. i. m. m. e. d. i. a. t. e. p. r. o. d. u. i. a. g. e. n. e. r. a. n. t. e. s. A. t. u. o. s. i. p. r. o. d. u. c. a. t. m. e. d. i. a. n. t. e. n. a. d. a. b. i. t. u. n. a. a. c. t. i. o. t. o. t. a. l. i. s. i. m. m. e. d. i. a. t. e.